

70

סוללים דרן

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>התייחסות למותה של שושנה סטרוק ז"ל</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>חדר השינה הלאומי</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>מה עושים בשאין מספיק שוויון לכולם?</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>קו פרשת המים: סדקים בקונספציה הדתית לאומית</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

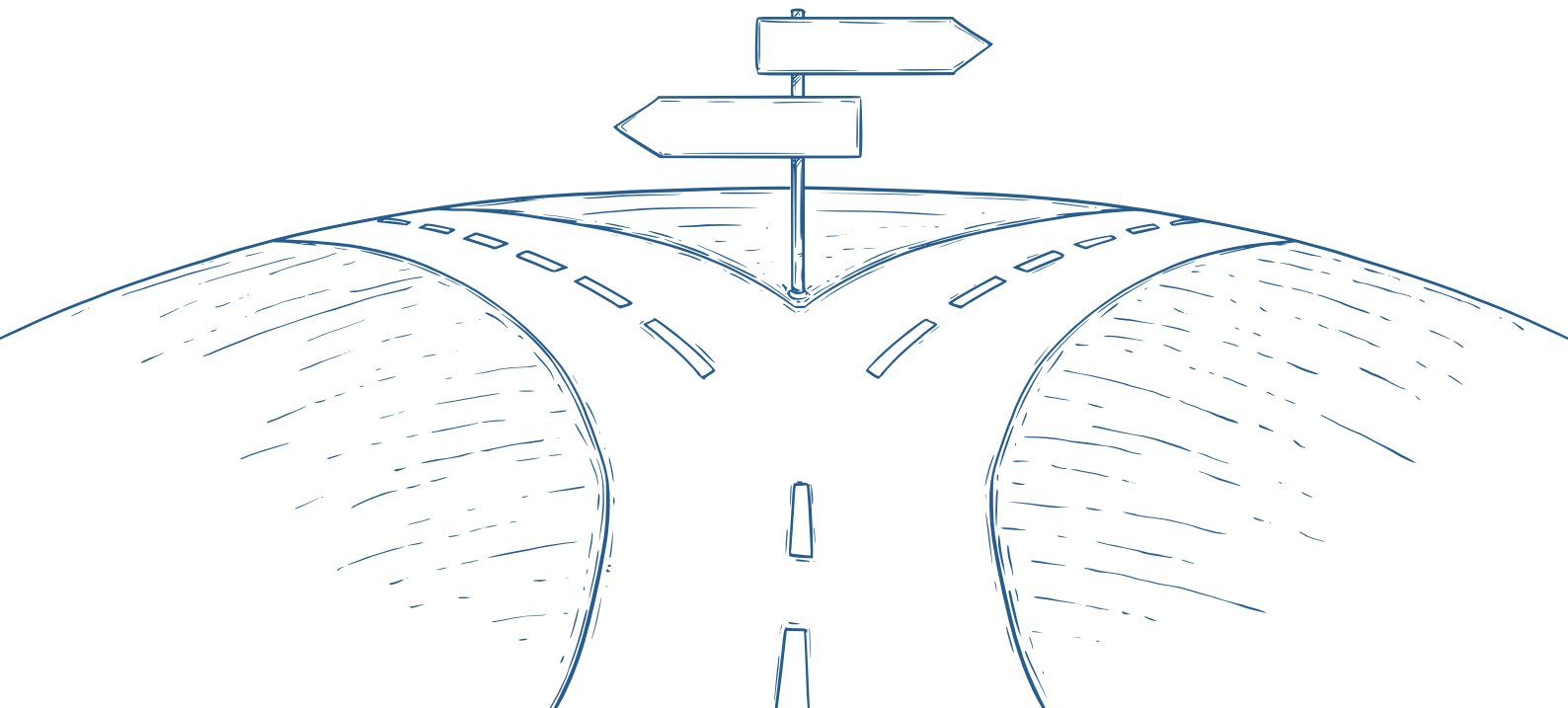
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

התייחסות למותה של שושנה סטרוק ז"ל

סוללים דרך

לא תכננו לכתוב על האירוע הכואב הזה כלל; ישנם רגעים ונושאים שהשתיקה יפה להם.

אך אין בכוחנו לשתוק כשהדם של השרה אורית סטרוק ומשפחתה נשפך ברשעות כה מכוערת.

התלבטנו רבות אם לכתוב את הדברים הבאים, לאור רגישות האירוע, ואנו מקווים שהם יהיו לתועלת.

העובדות:

בתה של השרה אורית סטרוק, שושנה ז"ל, נמצאה ללא רוח חיים בדירתה ביישוב אמירים.

שושנה הייתה מתמודדת נפש.

בעבר היא התלוננה על פגיעות מיניות שבוצעו בה, לכאורה.

לאחר שנודע דבר פטירתה, אנשי ציבור מהשמאל הרדיקלי **מיד הטילו אשמה ישירה או מרומזת על השרה סטרוק, שהיא יריב פוליטי** - במקום לנחם את המשפחה, או לכל הפחות לשתוק בשעה הקשה מנשוא.

אלו הן העובדות היבשות, הפשוטות והכואבות, הידועות.

כדי למנוע ספק מיותר, נצרף צילום מסך של דבריהם - ויחליט הקורא בעצמו.

הפעם לא נרחיב פה על שורשי התפיסות ולא נדבר על הגות מזוקקת מגובה במחקרים. לא.

להלן התייחסותנו:

א. לא היינו מתייחסים כלל לתופעות בזויות שכאלו אם היה מדובר במאשימים אנונימיים - בעשבים שוטים, או באנשים ריקים חסרי השפעה ציבורית. בכל מחנה ישנם כאלה.

הנקודה היא, שבסיפור הזה מדובר באנשי ציבור. כאלה שנאמו בכיכרות מול המונים, כאלה המתמודדים לרשימות פוליטיות, או שהם בעלי מיקרופונים. ומשכך, הסיפור הוא אחר לגמרי.

ב. מתמודדי נפש רבים חיים במציאות מצמררת, כואבת ורגישה, המחייבת התייחסות רצינית ועדינה הרואה את המכלול.

אין זו הבמה להרחיב בכך, אך אם אכן הייתה פגיעה מינית הראויה לחקירה משטרתית, **הדברים כבר היו נסרקים במסרקות של ברזל**. אם היה בכך שמץ של אמת, גם עיתונאים היו מתעסקים בכך, לאור פוטנציאל החשיפה החטטני בעיסוק צהוב שכזה אצל איש ציבור.

בסיפור הזה מדובר באנשי ציבור. כאלה שנאמו בכיכרות מול המונים, כאלה המתמודדים לרשימות פוליטיות, או שהם בעלי מיקרופונים. ומשכך, הסיפור הוא אחר לגמרי

”
**אי אפשר לקיים חברה
נורמאלית היודעת
להתווכח בנחרצות
ובכבוד, כאשר
מושלכת צואה כה
דוחה לסלון הלאומי
וכולם יושבים סביבה
ומשוחחים בנימוס**

ג. העיתונאי יאיר שרקי כתב כך: "כשפורסמו הטענות הראשונות בעניין שושנה סטרוק, עשיתי את הבדיקה הבסיסית כעיתונאי. מה שמצאתי לא נתן בסיס לטיפול עיתונאי, ולמיטב ידיעתי כך העלו גם בדיקותיהם של רבים מעמיתיי, בהם גם לא חובבים גדולים של השרה סטרוק. להבנתי זו גם הייתה המסקנה של גופי החקירה. (שופט שראה את התיק בדיון על הצא"פ כתב: "החשד הסביר דל ביותר, אם לא למטה מכך")."

את שושנה לא זכיתי לשמוע, אבל ניכר היה שהיא סובלת מאוד, והיה כאב גדול לשמוע ולקרוא את כאבה ואת הסבל שלה. אבחנות מתחום הנפש אשאיר למומחים. אבל מי שמכיר מקרים דומים יודע כמה הם מורכבים.

על אורית סטרוק עצמה אספר, שהיא לא התעסקה בלהגן על שמה הטוב באותם רגעים שבהם דמה נשפך ברשת, אלא הייתה ממוקדת בלהגן על שלומה של בתה, ולנסות לסייע לה ממרחק בכל דרך".

נוסיף: כגודל החלטתה של סטרוק להתמקד בשלום בתה ולא להתעסק בכלל במלחמה על שמה, כך גודל הרוע של האנשים האלה שניצלו את הטרגדיה עד תום.

ד. הבאנו את דבריו של העיתונאי רק כדי להראות שהנושא הזה נתפס מקצועית כמורכב ולא ראוי לסיקור ולהתעסקות, ולכן האשמות פומביות כה מכוערות זועקות לשמיים שבעתיים.

ה. התגובות המכוערות והדוחות הללו מחייבות את עם ישראל השפוי, המחפש מרחב ציבורי נקי וענייני, להוקיע את המאשימים הללו.

שוב, הם אינם אנשים פרטיים. הם ראויים לכל ביקורת. ראוי להוציאם מחוץ לגבולות הגזרה של השיח.

סליחה על הדימוי, אבל אי אפשר לקיים חברה נורמאלית היודעת להתווכח בנחרצות ובכבוד, כאשר מושלכת צואה כה דוחה לסלון הלאומי וכולם יושבים סביבה ומשוחחים בנימוס למרות הסירחון.

זוהי שפלות תרבותית מאין כמוה.

”
**אין מדובר
באנשים
המחפשים
ויכוח ודיון
כנים.
מדובר
באנשים
חסרי
גבולות,
המוכנים
לשפוך את
דם של בני
הפלוגתא
שלהם רק
כדי לגרוף
מכך הון
פוליטי טמא**

ו. האירוע הזה צריך ללמד אותנו עם מי אנו מתמודדים.

אין מדובר באנשים המחפשים ויכוח ודיון כנים. מדובר באנשים חסרי גבולות, המוכנים לשפוך את דמם של בני הפלוגתא שלהם רק כדי לגרוף מכך הון פוליטי טמא.

כל האמצעים כשרים כדי לא לוותר על כוח ושררה. כדי להיאחז בקרנות המזבח.

כך מתנהל מי שאין לו מה 'למכור' בשוק הרעיונות והדעות.

ז. "מדוע אתם מגיבים להם בכלל?!", שואלים אותנו לעיתים. "מדובר

בקיצוניים שלא ראוי להתייחס אליהם". אולם זוהי טעות מרה.

האנשים הללו, למרות שהם מיעוט, מדרדרים את השיח הציבורי לתחתית מלאת רפש וזוהמה. **והקו האדום יורד שוב ושוב מטה, משום שאף אחד לא עוצר את האש מלהתפשט.**

כאשר איש אינו מוקיע אותם, הם הופכים לגיטימיים ודבריהם מנורמלים. וכך החברה הולכת ומתדרדרת לתהום.

ח. דומה הדבר לאדם השט בספינת פאר, ומתעלם מאנשים הקודחים באחד

התאים בספינה 'רק' חור קטן. החור הזה עוד עלול להטביע את כל

הספינה, **ואז כל אלו שהתעלמו מכך משום שזה 'רק חור קטן' לא יוכלו לברוח מאחריותם לאסון.**

ט. חברה מתוקנת לא יכולה להיות סובלנית לתופעות שכאלו. **שתיקה**

והתעלמות מעידות על בורות עקב חוסר ידע, או על פחד שמא יבולע לך אם

תוקיע. זהו מצב שאי אפשר להסכים לו בשום אופן.

יש רגעים שבהם חובה על הציבור לומר בפשטות למחוללי תופעות שכאלו: בלמו פיכם!

י. אנו שולחים את תנחומינו הכנים לשרה אורית סטרוק ולמשפחתה.

חדר השינה הלאומי

סוללים דרך

התייחסות ליוזמה של פרופסור משה כהן-אליה, לפנות לנשיא ארצות הברית להטיל סנקציות על היועמ"שית ועל נשיא בית המשפט העליון.

א. פרופסור משה כהן-אליה הוא אחד האנשים הפועלים בגבורה ובחכמה במאבק הציבורי-תרבותי שמתחולל פה במדינה בשנים האחרונות.

לא על כל דבר צריך להסכים איתנו כמובן, אבל קשה להישאר אדיש נוכח נחישותו המייצגת רבים.

הוא לא מתנצל, לא מחפש ליטופים, מבין היטב את הזירה, ישר-דרך ומעורר השראה במעבר האמיץ שלו משמאל לימין, תוך שהוא עומד בפני הכפשות מכוערות ומשלם מחיר חברתי.

ב. הבירור על היוזמה של הפרופסור הוא בירור פנימי בתוך מחנה שהמשותף לו הוא ההבנה שעם ישראל נמצא תחת מחנק נוראי שחצה כל גבול של מיעוט פרוגרסיבי בלתי נבחר על עם ישראל.

לאולם המטאפורי בו מתקיים הבירור הפנימי הזה קיבלו כרטיס חופשי כל מי שהתבטא, מחה, זעק ועשה ככל יכולתו לשנות את פניה של העריצות הזו.

הכיסאות בשורות הראשונות שמורים לרבים שהוכיחו גבורה, אומץ לב ובהירות.

מי לא יוזמן: מי שקרא לסנקציות על פעילי צו 9, על תושבי יהודה ושומרון או קרא 'Biden save us', הוא אינו חלק מהדיון.

מי שעוד לא יוזמן, מטאפורית כמובן, לבירור הזה, הוא כל מי שלא פצה פה נגד הדיפסטייט הדורסני והפרוגרס החולני, ועכשיו נזכר להגיד ש'לא נכון לערב מדינה זרה'. צביעות היא לא חלק מהשיח פה.

ג. אנחנו לא טהרנים. המיעוט הפרוגרסיבי שחצה כל גבול אפשרי - ראוי שיפעלו כנגדו בשיטותיו שלו. כך תוצב מול פניו מראה שיתכן שתגרום לו להפסיק לחבל. **אם לא מאהבה אז לפחות מיראה.**

מחנה ה"דיפסטייט" כבר הוכיח לנו פעם אחר פעם למה הוא מסוגל כדי להכריע במאבק הפוליטי ולשעבד את הרוב היהודי.

ד. מגדלור לאומות: התפקיד האמוני של עם ישראל

עם ישראל נתפס בעיני אומות העולם כעם ייחודי - מקור האמת והמוסר. אומות העולם נושאות אלינו עיניים בציפייה לתשובות מהותיות לשאלות החיים, ולאמונה שהטוב מסוגל לנצח את הרע, ניצחון מהותי במאבק שבין העם הנבחר לבין הרוע העצמי שבמציאות.

לא בכדי, הנצרות והאסלאם נשענים על ניסיון מפורש לגנוב את בשורתנו האמונית ואת זהותנו הלאומית.

גם אם חלקנו רואים בעצמנו סתם עוד "עם ככל העמים", בעיני אומות העולם אנחנו לא אחר מאשר מוקד לציפייה גדולה להשראה אמונית ומוסרית.

**לאולם
המטאפורי
בו מתקיים
הבירור
הפנימי
הזה קיבלו
כרטיס
חופשי כל
מי
שהתבטא,
מחה, זעק
ועשה ככל
יכולתו
לשנות את
פניה של
העריצות
הזו**

”
**אין שום קשר בין
בריתות
בינלאומיות לבין
הכנסת כוחות זרים
ל"חדר השינה"
בסוגיות פנימיות**

ה. ההתייחסות המסויגת להכרעת המיעוט הזה והחזרת הריבונות אל העם על ידי פניה לגורמים זרים **אינה נובעת מנימוסים פוליטיים.**

טהרנות יתרה או עיוורון לעוולות אינם כרטיס הביקור שלנו.

ההסתייגות נובעת מכיוון **שהם לא הנושא פה. הנושא הוא אנחנו.**

את המאבק לפירוק הדיפסטייט והשבת הריבונות לעם, חובה לנהל בנחישות ללא כחל וסרק, אך בבית פנימה.

פנייה לאומה אחרת כדי שתפתור לנו את הבעיות הפנימיות שלנו - שהן למעשה חלק מתהליך התבררות זהותי - מפוררת את קומתנו הלאומית. למרות שנראה כלפי חוץ שקומתנו נזקפת.

אנו מצויים בתהליך נוקב של התבגרות זהותית-ערכית.

במציאות הזאת, לו יצויר שגורם חיצוני פתר לנו בעיה חמורה ככל שתהיה **אך אנו ונציגי הציבור אותם בחרנו נשארנו שפופי קומה וחלשים, לא פתרנו כלום.**

נחדד: ניסיון לחיזוק האומה מבחוץ יכול להחלישה פנימית. משום שבכך הוחלשה עצמאותנו. ומנגד, ניסיון לחיזוק האומה מבית גם אם ייעשה בתקיפות ובאחריות - יוביל לעצמאות. **יש תיקון המייצר פירוק, ויש פירוק המייצר תיקון.**

ו. **גבולות השותפות: מחוץ לחדר השינה הלאומי**

ודאי שמותר ורצוי לשתף פעולה עם אומות העולם - ברתימתן להתקפה באיראן, או בהתמודדות עם מגפה עולמית.

אך קיים גבול דק וברור: **אין שום קשר בין בריתות בינלאומיות לבין הכנסת כוחות זרים ל"חדר השינה" בסוגיות פנימיות.**

סוגיית בירור השיטה המדינית-משפטית-מוסרית שלנו, לצערנו, עדיין נתונה במחלוקת, בין צד שחפץ באוליגרכיה משפטית דורסנית, לבין הצד האמוני והמחנה היהודי, החפץ במדינה יהודית מוסרית, חירותית ומשגשגת הממלאת את ייעודו של נצח ישראל.

אלו תפיסות קוטביות, אך זו עדיין מחלוקת בתוך המשפחה. יהיו שיאמרו אף על סף גירושין, אבל עדיין בתוך המשפחה.

מי שמחפש פתרון קסם אמריקאי, מתעלם מתהליכי העומק שהם הייחודי שלנו חייב לעבור בעצמו. אך בשביל זה צריך להבין שיש ייעוד לנצח ישראל

ז. להכריע מבלי לפרק את חוקי המשחק

לו המחנה שמנגד היה רק גחמה של עריץ בודד, ייתכן שעזרה חיצונית הייתה מהלך מוסרי. אך מולנו ניצב ציבור משמעותי בעל הון אנושי, חברתי, פוליטי וכלכלי הדוגל באותם רעיונות מנותקים. ניסיון להכריע מיעוט ממשי כזה על ידי מעצמה זרה שובר את אבן היסוד של כללי המשחק הלאומיים - **כן, אנחנו יודעים, אלו אותם כללים שהצד השני בעצמו מנסה לרמוס שוב ושוב.** מי שמחפש פתרון קסם אמריקאי, מתעלם מתהליכי העומק שהעם הייחודי שלנו חייב לעבור בעצמו. **אך בשביל זה צריך להבין שיש ייעוד לנצח ישראל.**

ח. בגרות לאומית: להתעלות מול העולם

נכון, מפאת איומים על חיי האומה עלינו לפעול בנחישות להכרעת הדיפסטייט. אך אם עם-הסגולה מתנהג כאחרון הילדים בגן שקורא בעצמו לגננת שתפריד בקטטה, אנחנו מורידים את קומתנו הנישאת, בעיני עצמנו ובעיני העולם, ולזה תיתכנה משמעויות בלתי צפויות חלילה. ההסתייגות שלנו יוצאת מתוך אמון בגבורה לה אנו מסוגלים, שהיא הרבה יותר גדולה ומשמעותית מפנייה לנשיא ארצות הברית לסייע לנו. **כשהעם, שמלמד את העולם להאמין שהטוב בעזרת ה' ינצח, מיואש מעצמו** - אז הרשעה שבתוכם מרימה ראש. אך כאשר אנו מתעלים ומגלים גדלות, עוז, גבורה בהתמודדות עם הבעיות שלנו - האומות נזכרות שגם הן יכולות להיות טובות יותר. העולם נטהר, האמונה בניצחון הטוב מתחזקת, והאומות משתוקקות להצטרף אלינו ואל הטוב הזה.

עמוד על רגליך עם ישראל!

במידה רבה פרופסור משה כהן-אליה מעורר באופן סמוי וקורא לחלקים בציבור - **תנו אמון ביכולתכם להכריע בכוחות עצמכם.**

אתם מסוגלים לכך!

מה עושים כשאין מספיק שוויון לכולם?

הרב איתן קופמן

א. אחד מהערכים שהתרבות המערבית הנחילה לעולם הוא **ערך השוויון**. ערך זה אומר שכל בני האדם שווים ולכן לכולם מגיע שוויון הזדמנויות בכל תחום.

על פניו ערך השוויון הוא ערך חיובי היוצא נגד אפליה וגזענות ונגד פגיעה באדם הנעשית אך ורק עקב מוצאו, שייכותו המגדרית או הדתית או דעותיו הפוליטיות.

ב. אלא שיישום ערך השוויון בפועל הוא לא כ"כ פשוט. **מסתבר שיש מקרים שבהם מתן שוויון הזדמנויות לאדם אחד פוגע בשוויון ההזדמנויות של אדם אחר**. לפעמים התחשבות בערכים של אדם אחד באה על חשבון התחשבות בערכים מנוגדים של אדם אחר. למשל, אם מחליטים במקום עבודה מסוים לשריין מספר מקומות לנשים - **אז מקטינים את הסיכוי של גבר להיבחר לאותו התפקיד**. אם בלימודי רפואה מקצים מראש מקומות לערבים ישראלים - **זה עצמו מקטין את הסיכוי של יהודי בוגר צבא להתקבל ללימודי רפואה**. אם הצבא מחליט שערך החיים של אזרחי האויב חשוב כי גם הם בני אדם, הרי שבזה נקבע שערך חיי החיילים שווה פחות כי מעתה הם צריכים להסתכן יותר (למרות שגם הם בני אדם).

ג. כעת השאלה היא: מה עושים? התרבות הפרוגרסיבית **הרואה בכל מערכת יחסים דיכוי והזרה**, מצאה פתרון לבעיה זו על ידי יצירת מדרג. כלומר, אנשים מדורגים על פי הרקע או המוצא שלהם ובהתאם לכך הם זכאים לקבל 'מנת שוויון'.

ככל שאדם מוגדר כיותר 'מוחלש' - כך הוא יזכה למנת שוויון גדולה יותר: אישה קודמת לגבר, ערבי קודם ליהודי, חילוני קודם לדתי או חרדי (היות שהם מדכאים את החירות הליברלית שאין לה סוף), אזרח אויב קודם לחייל, מסתננים סודנים קודמים לתושבי דרום תל אביב היהודים וכן הלאה.

כלומר כולם זכאים לשוויון, כמובן, אבל צריכים לעמוד בתור. מצטערים, אין מספיק שוויון לכולם.

ד. אחד המקומות בישראל שערך השוויון מקודם בו בצורה אגרסיבית מאוד הוא הצבא, ובעיקר שוויון לנשים על ידי שיבוצן בכל היחידות כולל הקרביות.

מסתבר שיש מקרים שבהם מתן שוויון הזדמנויות לאדם אחד פוגע בשוויון ההזדמנויות של אדם אחר. לפעמים התחשבות בערכים של אדם אחד באה על חשבון התחשבות בערכים מנוגדים של אדם אחר.

”
מה קורה אם גיוס נשים למקומות קרביים פוגע בשוויון של גברים שומרי מצוות?

לכאורה פתיחת כל התפקידים לנשים בצבא הוא עיקרון חיובי **אולם מה קורה אם גיוס נשים למקומות קרביים פוגע בשוויון של גברים שומרי מצוות?** הרי אורח החיים שלהם ואמונתם לא מאפשרים להם לחיות בקרבה פיזית לנשים כמו שמצוי במקומות קרביים. (עזבו לרגע את דעתכם האישית ביחס לכך, תתייחסו רק ללוגיקה שפתאום קצת נזנחה).

ה. לכן הצבא מדרג את החיילים לפי מנת השוויון שהם ראויים לו.

במדרג הפרוגרסיבי בישראל, המיוצג בצבא על ידי היוה"ל"ם, חיילת אחת זכאית לשוויון גם אם הוא יפגע בערך השוויון של עשרות חיילים שומרי מצוות. למשל, הכנסת פרמדיקית לתוך שטח לחימה מביא למצב של קרבה יתירה לזמן ממושך בין גברים לנשים. לפעמים זה מתבטא בשעות ממושכות יחד בצפיפות גדולה בתוך כלי משורייני, ולפעמים זה מתבטא בשינה בחדר משותף כשנמצאים באיתור בעזה. הסיבה לכך היא לא רק היעדרם של פרמדיקים גברים אלא סיבה עקרונית - החלת ערך השוויון המתואר לעיל.

שימו לב שבכל הדיונים לגבי הימצאותן של חיילות במקומות קרביים ברור לכולם שעשרות חיילים שומרי מצוות צריכים לוותר על רגשותיהם ואמונתם בשביל חיילת אחת. למה? כי ערך השוויון לנשים גובר על ערך השוויון לדתיים. **ככה זה כשאינ מספיק שוויון לחלק לכולם.**

ו. ישנם מצבים אבסורדיים עוד יותר. למשל, בערב הוקרה ללוחמים שלחמו חודשים ארוכים בעזה הביאו זמרת. **התעקשות וחוסר רגישות להזמין אישה אחת לשיר בטקס למרות שלא הייתה יום אחד בעזה, גוברת על אורח החיים של עשרות לוחמים שנאלצו לצאת מהאולם כי אינם שומעים שירת נשים, וכל זאת בערב הוקרה ללוחמים.** שוב, לא משנה מה דעתכם על שירת נשים, תנו דעתכם רק על הלוגיקה שהלכה לאיבוד.

ז. הציבור שומר המסורת לא שם לב ל"תחכום" של עולם הערכים הליברלי, שבזמן שהוא מדבר על שוויון הוא מדבר על שוויון יחסי.

יש אנשים שמקבלים יותר שוויון ויש אנשים שמקבלים פחות שוויון. בשם השוויון כמובן.

אין שום סיבה לקבל את כללי המשחק הללו שמפלים בצורה קיצונית את שומרי המסורת בצבא, רומסים את אורח חייהם ושוללים מהם את היכולת לקבל זכויות והתחשבות.

הפתרון יהיה כאשר שומרי המסורת יבינו שאף אחד לא מחלק שוויון בחינם ושוויון לא גדל על העצים. **צריך לעבוד קשה, לדרוש אותו ולהתעקש. אסור להסכים עם הנחת היסוד ששומר המסורת נמצא בתחתית שרשרת השוויון.**

ח. ישנם גם דתיים שאימצו את הגישה הזו, ונראה להם הגיוני שהדתיים יוותרו על השוויון שמגיע להם כדי שאחרים יוכלו ליהנות ממנו. אולי הם מרגישים נדיבים כשהם עושים כך, אבל למעשה זו לא נדיבות, זו עבדות. **כי לשוויון המדובר אין גבול. תמיד יימצא 'מוחלש' יותר.**

שומרי מצוות לא שווים פחות מאף אחד, וגם לא מאף אחת. אני חוזר: חיילים שומרי מצוות לא שווים פחות מחיילות. גם להם יש רגשות וגם הם נפגעים כשרומסים את הערכים שלהם.

גם הם מרגישים לא בנוח לפעמים, וגם להם מותר לדרוש. **כאשר חיילים שומרי מצוות יתחילו לעמוד על שלהם ולהתעקש על שוויון עבורם - אולי גם להם יישאר מעט שוויון. ובא לציון שוויון.**

”
אין שום סיבה לקבל את כללי המשחק הללו שמפלים בצורה קיצונית את שומרי המסורת בצבא, רומסים את אורח חייהם ושוללים מהם את היכולת לקבל זכויות והתחשבות

קו פרשת המים: סדקים בקונספציה הדתית לאומית

איתי אסמן

א. טרגדיה נוראית פקדה השבוע את משפחתה של השרה אורית סטרוק עם פטירת בתה. במציאות אנושית מתוקנת, אירוע כזה אמור היה להוביל לשתיקה מכבדת ולחמלה אנושית. אולם **התגובות שנשמעו מצד גורמים בולטים במחנה השמאל הרדיקלי חשפו תהום של רקבון מוסרי, שלא ניתן להתעלם ממנו.** מה שהיה אמור להיות כאב פרטי הפך למפגן של דמוניזציה והאשמות בזויות נגד המשפחה, ונגד המגזר כולו.

שקמה ברסלר, מראשי מחאת קפלן, כתבה שבתה של סטרוק שלחה יד בנפשה לאחר שהיא התלוננה נגד הוריה על פגיעות מיניות טקסיות. שבות רענן ממפלגת 'המילואימניקים' של יועז הנדל קראה למשטרת ישראל לחקור את האירוע, בעקבות פוסטים שהנפטר פרסמה לפני מותה.

אלה רק שתיים מבין תגובות דומות ברשת, שזכו לשיתופים רבים. **זה לא עוד ויכוח פוליטי שגרתי; זהו קו פרשת המים, שמחייב את הציונות הדתית לבדוק את הבריתות שלה במחנה הפוליטי והחברתי.**

ב. האליטה של השנאה

לא מדובר בטוקבקיסטים אנונימיים בשולי החברה; ראשי המגיבים בתגובות הקשות ביותר הם אנשי תקשורת בכירים, יועצים אסטרטגיים, בין היתר פעילי מטה החטופים בעבר ומובילי דעת קהל, עם מאות אלפי עוקבים. **זוהי האליטה המעצבת את נרטיב 'המחנה הדמוקרטי'.** העובדה, שדמויות מרכזיות בשמאל ה'דמוקרטי' בחרו להשתלח באם אבלה בשעתה הקשה ביותר, מעידה על אובדן מוחלט של הומניזם בסיסי. ויותר מזה: **לא פחות מההתבטאויות הקשות, כך זועקת גם השתיקה של דמויות ציבוריות,** כמו נפתלי בנט, שמכיר את סטרוק היטב ומקרוב ואף עבד עמה. בנט מתבטא בהקשר לכל נושא ציבורי וחברתי, אך כאן שתיקתו הייתה רועמת. **כמו גם שתיקתם של ראשי ארגונים ורבנים שמרבים לדבר על אתיקה, קירוב לבבות והסכמות רחבות** מי שמבקר את החרדים בנחרצות על כל התבטאות צורמת ומאשים רק אותם בחורבן הבית, ומנגד נאלם דום מול אלימות מילולית כזו, בוחר למעשה צד בתוך הרקבון הזה. **אי אפשר יותר להיות באו"ם ולהגיד ש'כולם צודקים'.**

ג. מלכודת 'ברית המשרתים'

במשך שנים, חלקים בציונות הדתית - ובעיקר באגף הליברלי שלה - נשבו בקונספציה של 'ברית המשרתים'. **האמונה הייתה שהשירות המשותף בצבא והנשיאה המשותפת בנטל הביטחוני מייצרים בסיס ערכי ותרבותי משותף עם השמאל על כל גווניו.** אך האירוע הנוכחי מוכיח כי מדובר באשליה.

השמאל הרדיקלי האנטי-דתי אולי משרת באותן יחידות צבאיות, אך הוא מחזיק בתפיסת עולם שאינה מכבדת את הציבור הדתי כשותף לגיטימי.

זה לא עוד ויכוח פוליטי שגרתי; זהו קו פרשת המים, שמחייב את הציונות הדתית לבדוק את הבריתות שלה במחנה הפוליטי והחברתי

”
חלקים בציונות הדתית
ידעו לבקר את השמאל
בנושאי ארץ ישראל
וההתיישבות (אוסלו,
גוש קטיף), אך נמנעו
מלבקר אותו במישור
הערכי-תרבותי

עבורם, גם דתי שמשרת בקרבי ומתנער מכל סממן משיחי יישאר תמיד "מתנחל קיצוני". דוגמה כואבת ראינו בתגובות של השמאל הרדיקלי כלפי הדתיים הליברליים שבחרו באנושיות פשוטה להגן על סטרוק וספגו קיתונות של רותחין על ראשיהם. זוהי עדות לכך שישנם כאלה בקרב הציונות הדתית הסובלים מעיוורון תרבותי; הם המומים מהאכזריות של השמאל הרדיקלי האנטי-דתי משום שסירבו לראות את הארס המבעבע בצד השני במשך עשורים. ימי העיון, הכנסים המשותפים, הדיונים המכובדים ברשתות והמפגשים האישיים - בכל אלה לא היה די: ברגע האמת, כל השנאה למגזר הדתי פרצה החוצה, כמו הסיפור על החתול שניסו לאלף אותו להיות מלצר, וברגע שראה עכבר הוא השליך את הנימוסים והחל לרדוף אחריו כדי לטרוף אותו. יש לפעמים אידאולוגיות פוליטיות שהן הרסניות, וצריך להתרחק מהן.

ד. קריסת הפציפיזם הרוחני

בדיוק כפי שקרסה הקונספציה הביטחונית, כך גם קרסה הקונספציה התרבותית. חלקים בציונות הדתית ידעו לבקר את השמאל בנושאי ארץ ישראל וההתיישבות (אוסלו, גוש קטיף), אך נמנעו מלבקר אותו במישור הערכי-תרבותי. ישנה תפיסת 'פציפיזם רוחני', הגורסת כי "אסור לראות רע" וכי עלינו רק להוסיף אור וכך החושך יעלם מאליו. האם לא הוכח, באירוע המטלטל הזה, שכשלא קובלים נגד הרע - הרוע מתפשט? השמאל התנחל במוקדי האקדמיה והתרבות, ניסח מניפסטים אנטי-לאומיים ויצר דמוניזציה שיטתית נגד המגזר הדתי, ללא אבחנה בין חרד"לים לדתיים ליברליים. האם מפגשי קפה ומאפה גישרו על תפיסות עולם רדיקליות? האם ההומניזם של השמאל הרדיקלי הישראלי הנוכחי הוא אכן מוסרי? או שהוא טעון ביקורת והצבת גבולות? אכן, יש לאהוב כל נשמה של יהודי; אך לא לחבק את מעשיו הרעים והפוגעים.

ה. מבירור לתיקון

הציונות הדתית התחנכה במשך שנים להיות המקף המחבר והמבוגר האחראי. אך לפעמים תפקיד המבוגר הוא לא רק לחבק ולהכיל, אלא גם להציב גבולות לשיח ולמעשים רעים. אי אפשר להמשיך לשתף פעולה עם מי שחוצה קווים אדומים של אנושיות בסיסית.

דרוש פה חשבון נפש. צריך לחנך להצבת גבולות והנכחת משקל-נגד מוסרי ותרבותי. אם מציאות זו מתקיימת עקב ענווה, אזי הענווה הזו פסולה, והיא בעוכרנו.

הדגש על היכולת להבדיל בין טוב לרע הוא מאבק על נשמתה של המדינה. האירוע של משפחת סטרוק צריך להיות הצלצול המעורר של המגזר כולו - הגיע הזמן לפקוח עיניים מול שפלות, לבקר את חוסר האנושיות ללא מורא, ולבנות תפיסה תרבותית-יהודית איתנה. כך נבנית חברה בריאה עם גבולות ברורים.

אני שולח מכאן תנחומים לשרה סטרוק ולמשפחתה, שלא הגיבה למכפישיה, ולימדה את הציבור כולו מהי אהבת אם לפתה - אהבה אצילית שאינה תלויה בדבר.

”
**הדגש על
היכולת
להבדיל בין
טוב לרע
הוא מאבק
על נשמתה
של המדינה**